piddi tänna haamri al rohkema pakkujale ärramüdud jama. Körtsmik polnud mitte kaebaud, et temmal kül mönne aegsed intressid jada ollid. Se teggi temmale pörgulise römu; — waest jodikut weel kauem wölla sõlmes piddada. Agga muud wõllauskujad ja kõige ennam lauakaupmees ollid maja müimist nõudnud.

Kasik olli kahtlaje melega körtsi läinud. Naene, täis murret ning kurwastust, istus nelja wäetima lapsega akna al ja nuttis. Sedda nähhes ütles weike wie aastane Willem: „Emma, kas meid nüüd aetakse öue külma lumme peale?“ „Ei tea, mo laps“, öhkas emma, „kui ja pallud, kül Jummal siis meile jälle wõib soja tubba anda.“ Pojuke pauiti käekesed risti ja ütles: „Armas Jummal, ärra lasse meid lumme peale ajada, seal on wägga külm.“

Selsammal silmapilgul tehti uks waikest lahti, ja tuppa astus temma tru ning ustaw sõbber — körtsniku naene. Teise kaela ümmer hakkates ütles ta: „Ärra ennam nutta, mo armas Anna, se wõib kõik weel heaks minna, meie tru Jummal ellab weel.“

„Ei se ennam parrane“, ütles teine, „oh, kuhhu pean ma nüüd lastega minnema?“

„Olle rahhul, Anna“, kostis teine, „ja jääd omma majasse, nikana kui minna ellan; lasse se murre minnu hoieks jäda.“

„Kuidas se wõimalik olleks“, ütles Anna, „müja on al toas, ma kuulsin kolm plaksu lõdama, ja sest ajast on maja müüdud.“

„Kannata“, ütles sõbber, „ma tahhan sulle öölda, kegi on sedda maja ostnud, kes teid wist mitte wälja ei aja.“ Sedda ööldes läks körtsniku naene toast wälja. Anna tahtis teada, mis naabri naese könne ommeti tähhendaks, läks alla tuppa. Sisse minnes leidis ta agga maja müjad weel toast. Se ütles: „Kaupmees Raps on teie maja ärraostnud ja

wägga kõrge hinna eest. Ta on 1200 rubla ta eest annud. Sedda head laupa sünnib teile õnneks kita.“ Tisleri naene tännas selle teaduse eest ja läks jälle ülles omma tuppa, mitmesuggused mõtted läisid temma peas ümmer. Ta tundis kaupmeest Rapsu, temma emmand olli kõrtsi emmandaga mõnda aastat head sõbrad. Rõnnus lotus hakkas ta waimu sees liikuma.

12.

Kui tisler kõrtsist koju tulli ja omma abbilasalt kuulda sai, kuida maja müimisega luggu olli, ütles ta külma südamega: „Palju on se kül, mis Raps maja eest on annud, agga mis se meid aitab, se wõetakse parrajast wõlgade eest ärra.“ Kuida ta ütles, nõnda se ka sündis, ja tulli temmale ennemine kasuks kui kahjuks; ta olleks, tulleb aeg, ennast trööstides wõinud wina sisse ärrauppetada.

Nelli näddalat peale sedda tulli körtsi emmand sesma, ta käes olli kinnipitserimud kohtu kirri, mis ennese kurwa sõbra peasse pistis öölides: „armas Anna, loe sedda.“

Anna murdis pitseri lahti ja lugges, et kaupmees Raps omma ostetud maja tisler Kasiku emmanda ja temma laste pärrandusels kohtu kirjadesse lasnud üllespanna.

„Oh sinna helde tru südda“, ütles Anna, teise ümbert kinni hakkates, „se on sinnu teggu, rägi ommeti, kuidas sa sedda olled teinud?“

„Sa tead“, ütles teine, et mo täddi mõnne ku eest ärra surri, kes mulle 1000 rubla ärwi järrele jättis. Pääw enne maja müimist sain ma rahha kätte ja läksin kohhe Rapsu jure, et ta maja sulle ja so lastele piddi taggasi ostma. 200 rubla, mis puudus, on ka sadud.

„Agga mis so mees sedda kuuldes ütleb?“ wastas Anna.

„Noh mõnni näddal on mul rahhu — ütles Maria — ei mõtleb, et rahha on weel wäljamaksmata. Ja kui ta

Eesti-ma rahwa Kalender 1871.